

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 27 listopada 2020 r.

Poz. 8963

WYROK NR IV SA/PO 186/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 9 września 2020 r.

w sprawie uchwalenia Statutów Sołectw Gminy Rawicz

Sygn. akt IV SA/Po 186/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2020 r.

Przewodniczący Sędzia WSA Izabela Bąk-Marciniak

Sędzia WSA Monika Świerczak

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska-Cybulska (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 09 września 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Rawiczu

na uchwałę Rady Miejskiej Gminy Rawicz

z dnia 21 maja 2018 r. nr LI/593/18

w sprawie uchwalenia Statutów Sołectw Gminy Rawicz

1. stwierdza nieważność każdego z załączników nr 1-22 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 8 w zakresie użytego w nim, we wprowadzeniu do wyliczenia, wyrażenia "w szczególności"; § 12 ust. 2 pkt 1 w zakresie słów „wybór” i „oraz ich”; § 15 ust. 2-4; § 20; § 21 ust. 5, § 22 ust. 2 pkt 8 i ust. 3; § 27 ust. 1, § 32-34;

2. w pozostałej części skargę oddala

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Rawiczu pismem z dnia 10 lutego 2020 r. wniósł do sądu administracyjnego skargę na uchwałę nr LI/593/18 Rady Miejskiej Gminy Rawicz z dnia 21 maja 2018 r. w sprawie uchwalenia Statutów Sołectw Gminy Rawicz.

Zaskarżonej uchwale zarzucono:

1) istotne naruszenie art. 35 ust. 1 i ust. 3 pkt 3 i 4 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) poprzez bezpodstawne przyjęcie zapisem „w szczególności” w §§ 8 i §§ 22 ust. 2 wszystkich 22 załącznikach do uchwały katalogu otwartego zadań mieszkańców sołectwa oraz zadań sołtysa, co - jak wskazano - stanowi regulacje nieuprawnione albowiem zadania sołectwa oraz zadania organów sołectwa powinny zostać uregulowane w statutach w sposób wyczerpujący w formie zamkniętego katalogu zadań i form działania sołectwa oraz jego organów,

2) istotne naruszenie art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) poprzez bezpodstawne przyznanie w §§ 12 ust. 2 pkt 1 wszystkich 22 załącznikach do uchwały zebraniu wiejskiemu kompetencji w zakresie wyboru sołtysa i rady sołeckiej, a także bezpodstawne nadanie w Rozdziałach 4 wszystkich 22 załącznikach do uchwały zebraniu wiejskiemu statusu organu elekcyjnego przy wyborze sołtysa i rady sołeckiej, co - jak wskazano - stanowi regulacje nieuprawnione albowiem niewątpliwie ustawodawca w art. 36 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nadał zebraniu wiejskiemu wyłącznie uprawnienia uchwałodawcze,

3) istotne naruszenie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) poprzez bezpodstawne przyjęcie w §§ 15 ust. 2 wszystkich 22 załącznikach do uchwały, że „Zebranie wiejskie, na którym dokonywany jest wybór lub odwołanie sołtysa i rady sołeckiej jest ważne, jeżeli wzięła w nim udział, co najmniej 1/5 osób uprawnionych”, a w §§ 15 ust. 3 i 4, że „Jeżeli w zebraniu, o którym mowa w ust. 2 nie wzięła udziału wymagana liczba mieszkańców, sołtys wyznacza ponowny termin zebrania, które jest ważne bez względu na liczbę jego uczestników”, a „Ponowny termin zebrania, o którym mowa w ust. 3, może zostać zwołany w tym samym dniu, nie wcześniej jednak niż po upływie 30 min. od terminu pierwotnego”, co - jak wskazano - stanowi regulacje nieuprawnione albowiem ustawa o samorządzie gminnym nie wprowadza dla ważności wyboru sołtysa oraz rady sołeckiej żadnego kworum,

4) istotne naruszenie art. 37a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) poprzez bezpodstawne nałożenie w §§ 22 ust. 2 pkt 8 wszystkich 22 załącznikach do uchwały na sołtysa obowiązku uczestniczenia w sesjach Rady Miejskiej Gminy Rawicz, co - jak wskazano - stanowi regulację nieuprawnioną albowiem ustawodawca w przywołanym przepisie ustawy przyznał przewodniczącemu organu wykonawczego jednostki pomocniczej prawo do uczestniczenia w sesjach rady gminy,

5) istotne naruszenie art. 18 ust. 2 pkt 8 i art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.), a także art. 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U. 2019 r. poz. 900) poprzez bezpodstawne nałożenie w §§ 22 ust. 2 pkt 10 wszystkich 22 załącznikach do uchwały na sołtysa, w ramach jego zadań, obowiązku dokonywania poboru podatków zgodnie z odrębnymi uchwałami Rady Miejskiej Gminy Rawicz, co - jak wskazano - stanowi regulację nieuprawnioną albowiem sformułowanie ogólnej kompetencji do poboru podatków z odesłaniem do właściwej uchwały rady gminy wykracza poza zakres ustawowej delegacji określonej w przywołanych przepisach ustaw.

W związku z powyższym wniesiono o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej przepisy §§ 8 w zakresie fragmentu „w szczególności”, §§ 12 ust. 2 pkt 1, §§ 15 ust. 2, 3 i 4, §§ 20, §§ 21 ust. 5, §§ 22 ust. 2 w zakresie fragmentu „w szczególności”, §§ 22 ust. 2 pkt 8, §§ 22 ust. 2 pkt 10 i ust. 3, §§ 27 ust. 1 oraz wszystkie przepisy Rozdziałów 4 we wszystkich 22 załącznikach.

W odpowiedzi na skargę organ zgodził się z zarzutami skargi i wniósł o jej uwzględnienie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 § 1 pkt 5 oraz art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm. - zwanej dalej p.p.s.a.), wojewódzkie sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, przy czym uwzględniając skargę na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej, Sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Na wstępie zauważyć należy, że skargą Prokurator objął uchwałę nr LI/593/18 Rady Miejskiej Gminy Rawicz z dnia 21 maja 2018 r. w sprawie uchwalenia Statutów Sołectw Gminy Rawicz. Zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Stosownie do art. 40 ust. 1 z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. 2020, poz. 713 - na datę podjęcia zaskarżonej uchwały - Dz.U. z 2017 r., poz. 1875 z późn. zm.), powoływanej dalej jako "ustawa o samorządzie gminnym" lub "u.s.g.", na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Akty prawa miejscowego jako akty prawa powszechnie

obowiązującego (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP) mają charakter generalny i abstrakcyjny i obejmują swoim zasięgiem wszystkie podmioty funkcjonujące na obszarze swojego obowiązywania (w tym przypadku na terenie sołectwa). Ponieważ zaskarżona uchwała - bez wątplenia mająca charakter generalno-abstrakcyjny - jest aktem prawa miejscowego, treść art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie sprzeciwia się stwierdzeniu nieważności tej uchwały w całości lub części przez sąd administracyjny w razie stwierdzenia, że jest sprzeczna z prawem - niezależnie od czasu, jaki upłynął od daty jej uchwalenia.

Z treści art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotna sprzeczność uchwały z prawem. W orzecznictwie podkreśla się, że opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych, można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie: przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (wyrok NSA z dnia 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97, wyrok WSA w Warszawie z dnia 26 września 2005 r., IV SA/Wa 821/05, dostępne na www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zgodnie z art. 35 ust. 1 u.s.g., organizację i zakres działania jednostki pomocniczej określa rada gminy odrębnym statutem, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami. Statut jednostki pomocniczej, jak stanowi art. 35 ust. 3 u.s.g., określa w szczególności:

- 1) nazwę i obszar jednostki pomocniczej;
- 2) zasady i tryb wyborów organów jednostki pomocniczej;
- 3) organizację i zadania organów jednostki pomocniczej;
- 4) zakres zadań przekazywanych jednostce przez gminę oraz sposób ich realizacji;
- 5) zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej.

Przepis art. 35 ust. 1 u.s.g. zawiera upoważnienie ustawowe dla rady gminy, określając jednocześnie materię, jaką pozostawiono szczegółowemu unormowaniu w drodze aktu prawa miejscowego. Rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy musi bowiem respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu, a prawo miejscowe może być stanowione w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji).

Prokurator zarzucił Radzie Miejskiej istotne naruszenie art. 35 ust. 1 i ust. 3 pkt 3 i 4 i art. 36 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym poprzez bezpodstawne przyjęcie zapisem „w szczególności” w §§ 8 i §§ 22 ust. 2 wszystkich 22 załącznikach do uchwały katalogu otwartego zadań mieszkańców sołectwa oraz zadań sołtysa.

W ocenie Sądu zasadny okazał się zarzut skargi dotyczący istotnego naruszenia art. 35 ust. 3 pkt 4 u.s.g. przez niewskazanie w treści uchwały zakresu zadań przekazywanych jednostce pomocniczej, sołectwu, przez gminę oraz sposobu ich realizacji a poprzez to niewypełnienie obowiązku ujęcia całości materii wynikającej z delegacji ustawowej. W zakresie tego zarzutu należy wskazać, że w orzecznictwie sądów administracyjnych panuje ugruntowany pogląd, że zadania sołectwa, sposób ich realizacji, w tym również zadania organów sołectwa, powinny zostać uregulowane w statucie w sposób wyczerpujący, w formie zamkniętego katalogu zadań i form działania sołectwa i jego organów. Wynika to wprost z art. 35 ust. 3 pkt 3 u.s.g., w którym ustawodawca wyraźnie wskazał na konieczność uregulowania w statucie kwestii związanych z organizacją i zadaniami organów sołectwa. Przyjęcie odmiennego stanowiska umożliwiłoby przekazywanie organom sołectwa zadań w trybie pozastatutowym, zarówno przez radę gminy, jak i przez organ wykonawczy gminy, a taki porządek ustrojowy sołectwa byłby sprzeczny z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 35 ust. 3 pkt 3 u.s.g. (por. wyrok WSA w Kielcach z 12 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Ke 1157/19). W § 8 statutów wskazano otwarty katalog zadań sołectwa poprzez posłużenie się wyrażeniem "w szczególności". Na gruncie reguł wykładni językowej (gramatycznej), wyrażenie "w szczególności" pełni, co do istoty, funkcję egzemplifikacyjnego uszczegółowienia wyrażenia bardziej ogólnego, wskazanego w części wypowiedzi normatywnej, znajdującej się przed tym zwrotem. Egzemplifikacyjność tego uszczegółowienia polega na tym, że

wyliczenia występujące po nim mają charakter przykładowy i określają zwykle szczególne przypadki zjawiska ogólnego. Nawet, jeśli nie wyczerpują wszystkich możliwych przypadków, obejmują w jakimś sensie najważniejsze z nich dla określenia istoty właściwości ogólnej (por. wyrok NSA z 8 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 1814/08). W okolicznościach badanej sprawy przyjęta redakcja § 8 Statutów jest na tyle nieprecyzyjna, że w ocenie Sądu powoduje, że katalog zadań sołectwa pozostaje otwarty. Odmienne ocenić należało natomiast redakcję § 22 ust. 1 i 2 Statutów. Analiza postanowień § 22 ust. 2 Statutów prowadzi do wniosku, że w przepisie tym posłużono się, pełniącym funkcję egzemplifikatora wyrażeniem "w szczególności", przy czym przepisy § 22 ust. 2 Statutów, zostały poprzedzone § 22 ust. 1 Statutów w tak jednoznacznym brzmieniu "wykonuje uchwały zebrania wiejskiego oraz inne zadania określone przepisami prawa i uchwałami organów gminy" że charakter wyliczenia następującego po zwrocie "w szczególności" niewątpliwie nie jest otwarty.

Dalej Prokurator zarzucił istotne naruszenie art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie gminnym poprzez bezpodstawne przyznanie w §§ 12 ust. 2 pkt 1 wszystkich 22 załącznikach do uchwały zebraniu wiejskiemu kompetencji w zakresie wyboru sołtysa i rady sołeckiej, a także bezpodstawne nadanie w Rozdziałach 4 wszystkich 22 załącznikach do uchwały zebraniu wiejskiemu statusu organu elekcyjnego przy wyborze sołtysa i rady sołeckiej.

Odnosząc się do tego zarzutu należy wskazać, że na podstawie art. 36 ust. 1 u.g.n. organem uchwałodawczym w sołectwie jest zebranie wiejskie, a wykonawczym - sołtys. Działalność sołtysa wspomaga rada sołecka. Stosownie do regulacji art. 36 ust. 2 u.s.g., sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Z ostatnio przytoczonego zdania wynika, że prawo wybierania sołtysa i członków rady sołeckiej przysługuje osobom fizycznym mającym status stałego mieszkańca sołectwa i uprawnionym do głosowania w wyborach powszechnych. Brak jest zatem przepisu, z którego wynikałyby uprawnienia zebrania wiejskiego do dokonywania wyboru sołtysa czy też rady sołeckiej. Nie można bowiem, co do zasady skutecznie twierdzić, że zebranie wiejskie jako organ uchwałodawczy jest uprawnione do wyboru organów sołectwa, skoro prawo to przysługuje wyłącznie stałym mieszkańcom sołectwa uprawnionym do głosowania (art. 36 ust. 2 u.s.g.). Ustawa o samorządzie gminnym nie zawiera jakichkolwiek przepisów pozwalających na przyjęcie konstrukcji domniemania właściwości zebrania wiejskiego w sprawach nieuregulowanych ustawą (por.m.in. wyrok WSA w Opolu z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt II SA/Op 225/09; wyrok WSA w Opolu z dnia 18 stycznia 2007 r., sygn. akt II SA/Op 592/06; wyrok WSA w Olsztynie z 14 lutego 2017 r. sygn. akt II SA/Ol 1429/16, wyrok WSA Gorzowie Wielkopolskim z dnia 11 kwietnia 2019 r. sygn. akt II SA/Go 140/19, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II SA/Go 163/19, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Przyznanie zebraniu wiejskiemu charakteru elekcyjnego pozostaje zatem w sprzeczności z regulacją art. 36 ust. 1 u.s.g., w którym ustawodawca nadał zebraniu wiejskiemu wyłącznie uprawnienia uchwałodawcze.

Jakkolwiek argumentacja skargi jest uzasadniona, to koncentruje się wokół kwestii wyboru sołtysa i rady sołeckiej. Jednocześnie żądaniem skargi literalnie objęto stwierdzenie nieważności §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów. Mając na uwadze zarzuty skargi, Sąd nie dostrzegł z urzędu innych wad §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów i w konsekwencji uznał, że dla doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem wystarczające jest stwierdzenie nieważności §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów w zakresie zwrotu "wybór" i „,oraz ich” a nie całych - jak żądano w skardze - §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów i z tych powodów żądanie skargi w zakresie stwierdzenia §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu na podstawie art. 151 p.p.s.a. Konsekwencją stwierdzenia w części nieważności §§ 12 ust. 2 pkt 1 Statutów było stwierdzenie nieważności §§ 20 Statutów oraz §§ 21 ust. 5 Statutów i §§ 27 ust. 1 Statutów, a także Rozdziałów 4 Statutów (tj. przepisów §§32 - §§34 Statutów).

Za sprzeczny z art. 36 ust. 2 u.s.g. Sąd uznał również §§ 15 ust.2, 3 i 4 Statutów. W §§ 15 ust. 2 Statutu określono, że dla dokonania ważnego wyboru sołtysa i rady sołeckiej wymagana jest obecność, co najmniej 1/5 uprawnionych. W §§ 15 ust. 3 i 4 Statutów uregulowano dalszy przebieg procesu wyboru rady sołeckiej i sołtysa w sytuacji braku kworum ustanowionego w §§15 ust. 2 Statutów. Zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie sądowoadministracyjnym przepis art. 36 ust. 2 u.s.g. jest regulacją kompletną i w sposób niebudzący wątpliwości reguluje podstawowe zasady prawa wyborczego obowiązujące w sołectwie nie zastrzegając żadnego kworum dla ważności wyboru sołtysa oraz członków rady sołeckiej. Wprowadzenie w statucie dodatkowych warunków ważności wyboru, uznać należy za niedopuszczalne, ponieważ modyfikują mające charakter *ius cogens* ustawowe zasady wyboru sołtysa i rady

sołeckiej (por. wyrok NSA z 30 stycznia 2002 r. sygn. akt II SA 2112/01, wyrok WSA w Olsztynie z 14 lutego 2017 r. sygn. akt II SA/Ol 1446/16).

Zasadnie też Prokurator wskazał na wadliwość §§ 22 ust. 2 pkt 8 Statutów zobowiązujących sołtysa do udziału w sesjach Rady Miejskiej Gminy Rawicz. Przepis art. 37a u.s.g. przewiduje, iż przewodniczący organu wykonawczego jednostki pomocniczej może uczestniczyć w pracach rady gminy na zasadach określonych w statucie gminy, natomiast nie ma on takiego obowiązku. Zobligowanie sołtysa do uczestniczenia w sesjach rady gminy niewątpliwie narusza wskazany przepis art. 37a u.s.g.

Sąd nie podzielił jednak stanowiska skargi co do wadliwości §§ 22 ust. 1 pkt 10 Statutów, którym powierzono sołtysowi dokonywanie czynności poboru podatków w zakresie ustalonym przez Radę Miejską Rawicz. Należy wskazać, że w obowiązujących ustawach podatkowych przewidziano możliwość wykorzystywania sołtysa do poboru podatków stanowiących dochody budżetów jednostek samorządu terytorialnego, przy czym podjęcie decyzji co do m.in. określenia inkasentów powierzono radom gmin w drodze aktów prawa miejscowego (uchwał). Wprowadzenie do treści statutu zapisu, że takie zadanie zostaje powierzone sołtysowi pozwala na stworzenie regulacji, która umożliwi choćby kandydatom na sołtysa na pozyskanie wiedzy, jaki rodzaj obowiązków spoczywa na osobie piastującej tę funkcję. Rada gminy ma uprawnienie do określenia (wskazania) inkasentów do dokonywania poboru podatków leśnego (art. 6 ust. 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz.U. z 2018, poz. 821 w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały; obecnie: Dz.U. z 2019, poz. 888), rolnego (art. 6b ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz.U. z 2017, poz. 1892 w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały; obecnie: Dz.U. z 2020, poz. 333) i od nieruchomości od osób fizycznych (art. 6 pkt 12 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2018, poz. 1445 w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały; obecnie: Dz.U. z 2019, poz. 1170).

Zaakcentować trzeba, że ustawodawca nie wskazuje zasad wyznaczania inkasentów, którymi powinny się kierować organy stanowiące gmin, co oznacza, że można tego dokonać przez wskazanie imienia i nazwiska wybranych osób lub też określenie stanowiska służbowego lub funkcji pełnionych przez określone osoby. Podnosi się również, że powołując te podmioty, należy jednak zastosować kryteria, które będą na tyle precyzyjne, aby nie było wątpliwości, kto do pełnienia tej funkcji został wskazany. Ponadto powierzenie funkcji inkasenta nie musi poprzedzać zgoda danego podmiotu na przyjęcie łączących się z tym obowiązków (por. L. Eteł, Ordynacja podatkowa. Komentarz, Wyd/el 2020). Mają zatem na uwadze, że rada gminy może podejmować działania wyłącznie - na podstawie i w granicach prawem wytyczonych - to oznacza, że dopuszczalne było nałożenie wskazanego obowiązku na sołtysa. W ocenie Sądu przepisy §§ 22 ust. 2 pkt 10 Statutów można odczytywać wyłącznie w związku z innymi przepisami rangi ustawowej. Skoro zatem rady gmin, z wyraźnej woli ustawodawcy, w określonych przypadkach mają kompetencje do określenia osób dokonujących poboru podatków w sposób i na zasadach określonych w przepisach rangi ustawowej, to tylko takich sytuacji mogą dotyczyć §§ 22 ust. 3 pkt 10 Statutów. Przepisy te nie naruszają zatem prawa. Skoro jednak kompetencje w zakresie wyznaczania osób do poboru podatków przysługują radzie gminy, to delegowanie tej kompetencji na „organy gminy” należało uznać za niedopuszczalne i dlatego Sąd stwierdził nieważność §§ 22 ust. 3 Statutów.

Z podanych wyżej przyczyn, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Sąd stwierdził nieważność każdego z załączników nr 1-22 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 8 w zakresie użytego w nim, we wprowadzeniu do wyliczenia, wyrażenia "w szczególności"; § 12 ust. 2 pkt 1 w zakresie słów "wybór" i "oraz ich"; § 15 ust. 2-4; § 20; § 21 ust. 5, § 22 ust. 2 pkt 8 i ust. 3; § 27 ust. 1, § 32-34.

W pozostałej części - w zakresie, o jakim była mowa wyżej - Sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a skargę oddalił, o czym orzeczono w pkt. 2 sentencji wyroku.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Izabela Bąk-Marciniak

Sędzia WSA

(-) Monika Świerczak

Asesor sądowy WSA
(-) Maria Grzymisławska-Cybulska